Mizah

Eğitim Bakanı birçok öğretmenleri yerinden etti

HALLÂC-I GAYRI MANSUR!

ANLAYANA

BÜYÜK İŞLER !

Birleşmiş Milletler Toplantısında İngiliz mümessili Rus mümessiliyle yarenlik ediyordu. Bir aralık, Rusların, işgal altındaki topraklarda halka ettikleri eziyetten lâf açarak:

— Tecrit kamplarına sürdükleriniz arasında bir çok suçsuz kimseler de varmış, dedi.

Yoldaş sırıttı:

— Elbette vardır ya. Tevkif ettiklerimizin hangisi suçlu, hangisi suçsuz diye araştıracak olursak buna vakit mi yetişir! O zaman büyük işleri kimler yapacak?

HESAP

Bir basın toplantısında gazeteciler Amerikan atom komisyonu başkanına sordular:

— New York gibi büyük bir şehri havaya uçurmak için kaç bomba lâzımdır?

— Bir iki tane, yahut beş, altı tane...

— Daha geniş bir araziyi?

— On onbeş tane... Yahut otuz tane... Pek kat'i bir şey söyliyemem.

—Peki, bütün Rusyayı tahrip etmek için acaba kaç bomba lâzımdır?

Komisyon başkanı derhal cevap verdi:

— İki bin dört yüz altmış iki buçuk...

PAPAĞAN

Rus polisleri işgal altındaki bir Alman şehrinde: «Kahrolsun komünistler! »diye bağıran bir papağan bulunduğunu haber almışlardı. O eve bir baskın yapmaya karar verdiler.

Fakat Rus polislerinin geleceğini papağanın sahibi gizlice haber aldı. Papağanını papazın evine götürerek bıraktı, yerine papazın papağanını alıp geldi.

Polisler evi basınca papağanın ağzını aradılar. Nihayet sahibine sordular:

— Sizin papağan siyasî propağanda yapıyormuş, öyle mi? Meselâ, «kahrolsun komünistler!» diye bağırıyormuş...

Almanın cevap vermesine kalmadan papazın papağanı haykırdı:

— İnşallah!

BUĞDAY VE SİLO

Kanadadan gelen buğdaylar, Kuruçeşme kömür deposuna yerleştiriledursun, bir alâkalı iddia ediyormuş: «Buğday açıkta silodakinden daha iyi muhafaza edilmektedir.»

Hani: «Öp babanın elini!» demenin tam sırasıdır. Daha geçenlerde, buğday sıkıntısına düştüğümüz zaman Bakanlarımızın tek şikâyeti, silosuzluktu. Meğer bu doğru değilmiş, meğer yapılan silolara beyhude yere avuç dolusu paralar sarfetmişiz.

İster misiniz? Şimdi yevmiyeli ameleler tutsunlar da bu siloları yıkmağa kalksınlar!

E, ARTIK

Bir talihsiz itfaiye şoförü, garajda boğazından tavana asılı olarak bulunmuş. Adliye şimdi tahkikat yapıyormuş: Bir kasta mı, yoksa kazaya mı kurban gitti?

Eğer kasıt değilse, kaza olduğu muhakkaktır. Çünkü bir insan, bir tavana boğazından asılı olarak nasıl bulunur? Eğer buna da kaza demezsek, aşkolsun bize!

SEÇİM TASARISI

«Millet Partisi» yeni seçim tasarısını inceleyen ilmî heyette iki yargıtay başkanının vazife almasını «Anayasa» ya muhalif buluyor. Hakikaten «Anayasa» da böyle bir madde de var.

Peki, şimdi ne olacak? Halk Partisi hangi işe el atsa karşısına «Anayasa» dikiliyor ve diğer partiler bağırıyor:

— Yapılan iş «Anayasa» ya muhaliftir! Şunu lâğv mı etseler acaba?

BİNGAZİ DEVLETİ

Bir Başbakan ihraç etfiğimiz yeni Bingazi devleti, memleketimizden Tekel mamulleri almak istiyormuş, bugünlerde bir heyet gönderecekmiş..

Eksik olmasınlar. Yalnız kendilerine dostane bir tavsiyede bulunalım: Zabıta vakalarını önliyecek tedbirleri almadan, sakın bizim Tekelin maddelerine el sürmesinler!

VAH, VAH !

Bir gazete, havadis fıkaralığına mı uğramış ne? Kalkmış, İstanbuldaki kahvelerin miktarını tesbit etmiş: Yalnız Sultanahmetle Beyazıt arasındaki sahada tam 47 adet kahve dükkânı varmış. Gazete: «Yazık!» diye hayıflanıyor.

Doğrusu biz de acıdık, yazık ya! Halbuki; oraya 47 tane daha kahve dükkânı sığar!

CUMHURİYET BALOSU

Ankaradan gelen haberlere göre, bu yıl ilk defa olarak Cumhuriyet balosu verilmiyecekmiş. Sebep tasarrufmuş.

Doğrusunu isterseniz, biz bu yüzden balodan vazgeçileceğine pek ihtimal veremedik. Parti, tasarruf zihniyetiyle hareket etse, yalnız İstanbuldan çıkacak iki milletvekili için yüz küsur bin lira mı sarfederdi?

Bu karar, olsa olsa muhaliflere azizlik yapmak için alınmıştır. Meselâ Halk Partisi ileri harebekleri şöyle düşünmüş olabilirler:

«Nasıl Cumhuriyet Bayramında yedirelim, içirelim, izzet ve ikram edelim de ertesi günü aleyhimizde bulunurlar mı?»

YÂ HACI !

Hacca giden muharrirler, döndüler. Bunlardan Murat Sertoğlu, yazılarına attığı imzanın başına bir de «Hacı» kelimesini ilâve ediyor.

Vaktiyle İvan Mojokin, «Hacı Murat» adlı bir film çevirmişti. Anlaşılan bizim Murat da ondan imrenmiş. Fakat bakalım, bizim «Hacı Murat» rolünde onun kadar muvaffak olacak mı? Yoksa şöyle mi diyeceğiz:

Çok hacıların çıktı haçı zir-i bagalde!

PERİ

Bu nefis mecmua herkes tarafından kapışılıyor.
Muhakkak siz de alınız.

Çok Acele
Satılık
Ucuz
Arsa

Üsküdarla Kuzguncuk arasında fevkalâde manzaralı, kıbrî deryada, içinde yetişmiş meyva ağaçları bulunan geniş bir yalı arsası acele satılıktır. İzahat almak istiyenlerin 20715 numaralı telefona müracaat etmeleri.

Cilt: 7 — Sayı: 171 FİATI 25 KURUŞ 14 Ekim 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

SAYIN İSTANBUL VALİSİ LÛTFİ KIRDAR,
YAPTIRDIĞI MERDİVENLERDEN İNİYOR !

Merdivenden tıkır da mıkır inerken
Yazması boynuma dolanıyor severken !

BAŞ KÖŞEDEN

Millet Partisinin itirazı

BEKTAŞİ babası, bir kahvede külâhını çaldırmış. Ne kadar aramış taramışsa, sormuş soruşturmuşsa bulmak nasip olmamış; çaresiz, baş açık sokağa çıkmış..

Adamın biri de, evinde kafes arkasında karpuz dilimini ısıra ısıra yiyormuş; bitince, pencereden fırlatmış, atmış. Tesadüf bu ya, oradan külâhsız geçmekte olan baba erenlerin kafasına çarpmış. Zaten sinirli olan bektaşicik evvelâ küfürü basmış ama, arkasından da şunları söylemiş:

— Bu karpuz kabuğunu birinin ayağının altına koymak için hazırlamışlar ama, hesabı yanlış tutmuşlar, bizim kafaya geldi!

«Millet Partisi» Seçim Kanunu tasarısını hazırlayan «İlmî heyet» e itiraz ediyor: İçlerinde Yargıtay âzası bulunması doğru değilmiş. Ayrıca, Halk Partisinin iktidarı kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yaptığı, bu tasarının da onun bu gayretine bir misal teşkil ettiği ileri sürülüyor.

«Millet Partisi» nin itirazları ne dereceye kadar doğrudur? Bunlar, herkesten, her teşekkülden evvel kendisini alâkadar eder. Yalnız, bu cevapta derin bir endişenin sezildiği apaçık görülüyor: «Millet Partisi» hazırlanmakta olan yeni seçim tasarısına, bektaşi babasının kafasına geçen karpuz kabuğu gözüylebakıyor. Nerdeyse:

— Bu tasarı, ayağımızın altına konmak için hazırlanmaktadır, imdat!

Diye bağıracak . .

MİZAHÇI

Gülebilenler

Yazan: Ertuğrul Şevket

Buradakilerin hepsi gülüyorlar; kahkaha ve neşe içinde geçmesi lâzım gelen fani ömürlerine lâyık olan zevki tattıra tattıra eğleniyor, yiyor, içiyor ve bilhassa gülüyorlar .

Halbuki ben, evimden bir karış suratla çıkmış, ilk rastladığım komşunun asık yüzüne bakarken o, kırık, ezgin, bitkin, ümitsiz sesiyle her zamanki gibi bana bir:

— Merhaba!

Sallamıştı. Haklıydı: Eline geçen iki yüz lira para ile üç çocuğunu, ailesini geçindiremiyordu. Sözde resmî bir dairede de şefti!

Halbuki; burada, bu lüks gazinoda masalarının başına geçmiş olan kadınlı erkekli şık, ipekler, elmaslar, güzel kokular içindeki insanlar gülüyorlar, neşeden bir dünya yaratıyorlardı .

Aylardan, yıllardanberi hasret kaldığım kahkaha, eski bir tanıdık gibi tatlı, kıvrak sesiyle kulaklarımı okşuyor, beni mest ediyor, hazdan bayıltacak hale getiriyordu. Bunlara, bu gülen zarif insanlara biraz da minnetle bakıyor, onları gıpta ile seyrediyordum. Acaba bu mübarek, bu mukaddes, bu mükemmel insanlar kimlerdi? Bu lüksü nasıl temin etmişler, bu su gibi viski akıtan parayı nasıl kazanmışlardı?

Beni buraya davet eden arkadaşım, yakınımızdaki bir masayı işaret etti, kısık bir sesle anlattı:

— İthalât ve ihracat işleriyle uğraşır. Bu harpte mükemmel işler çevirdi, milyonları var. Hatırlamadın mı? Geçenlerde hususî sermaye lehinde konuşmuş, devletçiliğe şiddetle hücum etmişti!

Sanki; onun masasında oturan zevat, ipekler içinde yüzen güzel kadınlar arkadaşımın sözünü işitiyorlarmış, bu akide sahibi muhterem zatın fikirlerindeki isabeti ilân etmek istiyorlarmış gibi kahkahalarını biraz daha yükseltiyorlar, gülüyorlar, gülüyorlardı...

İhtiyarsız olarak bizim mahalle bakkalını hatırladım: Rengi her gün biraz daha kararıyor, gözleri sık sık bir noktaya dalıyor, düşünüyor, düşünüyordu. Bir gün dert yandı:

— İşler kötü gidiyor. Ne aldığımızın, ne sattığımızın hayrını görüyoruz!

İnanmamıştım: Çünkü dükkânı arı kovanı gibi işliyordu. Kanaatimi açıkça söyleyince anasına küfretmişim gibi gözleri dört açıldı:

— Dışı seni, içi beni yakar! dedi. Gelen müşterilerin neler, ne miktar şeyler aldığını biliyor musun ?

Dudakları âdeta kısıldı:

—Pufff! diye pufladı. İki yüz elli gram şeker, on kuruşluk soğan, yüz gram yağ..

Hiddetle gözlerimin içine baktı:

— Urfa yağının kilosu sekiz buçuk lira olursa bu mahallede hangi babayiğit daha fazlasını alabilir? Sorarım sana: Yıllardır evine, toptan bir kilo yağ girdi mi?

Burada, iş çeviren, fikir sahibi, milyon sahibi zatlar, refikaları, kerimeleri ve metresleriyle birlikte kıyasıya para harcıyorlar, gülüyorlar, neşe içinde bir ömür sürüyorlar.

Afferin! «Sap» diyene de, «saman» diyene de gülmek, gülebilmek ne güzel şey.. Halbuki ben, memur, işçi, esnaf komşularıma Nasrettin Hocanın, Bekri Mustafanın, Bektaşilerin nükte dolu fıkralarından yüzlercesini anlatmış, fakat hiç birinin yüzünde en küçük bir tebessüm izine bile tesadüf edememiştim. Galiba bunlar, buradakiler, hayatta gülmiyen, gülemiyenlerin de intikamını almak için durmadan, çılgınca, ha bire kahkahalar atıyorlar!

Oh, be! Gülmek, gülebilmek ne güzel şeymiş meğer..

— *Gel seni Mahmutpaşaya götüreyim..*
— *Hani İstanbul Sergisine gidecektik?*
— *Orası da buranın eşi, üstelik Mahmutpaşada toz toprak da yok !*

— *Halk Partisi ile Demokratlar arasındaki seçim mücadelesinde kazanmak için hangi tarafta bulunmalı?*
— *Seyirciler tarafında !*

Sokaktaki adam !

Tek keramet

DEYiP KESTİ...

İnsanda hırs-ı ikbâl
Hayvanlar âleminden

Olmuş vebâ-yı sârî
Tecrîd edilse bârî

Rüşvetle ihtikârın
Gerdûn-ı dûn içinde

Kanunda nehyi vardır
Bir emr-i i'tibârî

Normaldir iktisâden
Ammâ ki yüzde beş yüz

Eşyâda yüzde yüz kâr
Bir hamledir ticârî

Müstelzim-i cezâdır
Devletçe halkı tazyik

Ta'cîzi Zeydin Amri
Tedbîrdir idârî

Bir başka şekle girmiş
Bir Banguoğlu vâkıf

Elhak lisân-ı resmî
Bir kendi müsteşârî

Kamûs-ı nev-kelâmı
Farzoldu bir okuldan

Öğrenmek üzre filhâl
Feyzalmamız nehârî

Lâkin mualliminin
Kalmış sunûf-ı sıbyân

Bir kısmı nakledilmiş
Metrûk hâne vârî

Bir kısmı nakledilmek
Cismen mukîmdirler

Endişesiyle pûyân
Fikren fakat süvârî

Bakmaz Ozan cihanda
Şeytan nebî olursa

Hayretle hâdisâta
İfrît olur havârî.

AKILLI OZAN

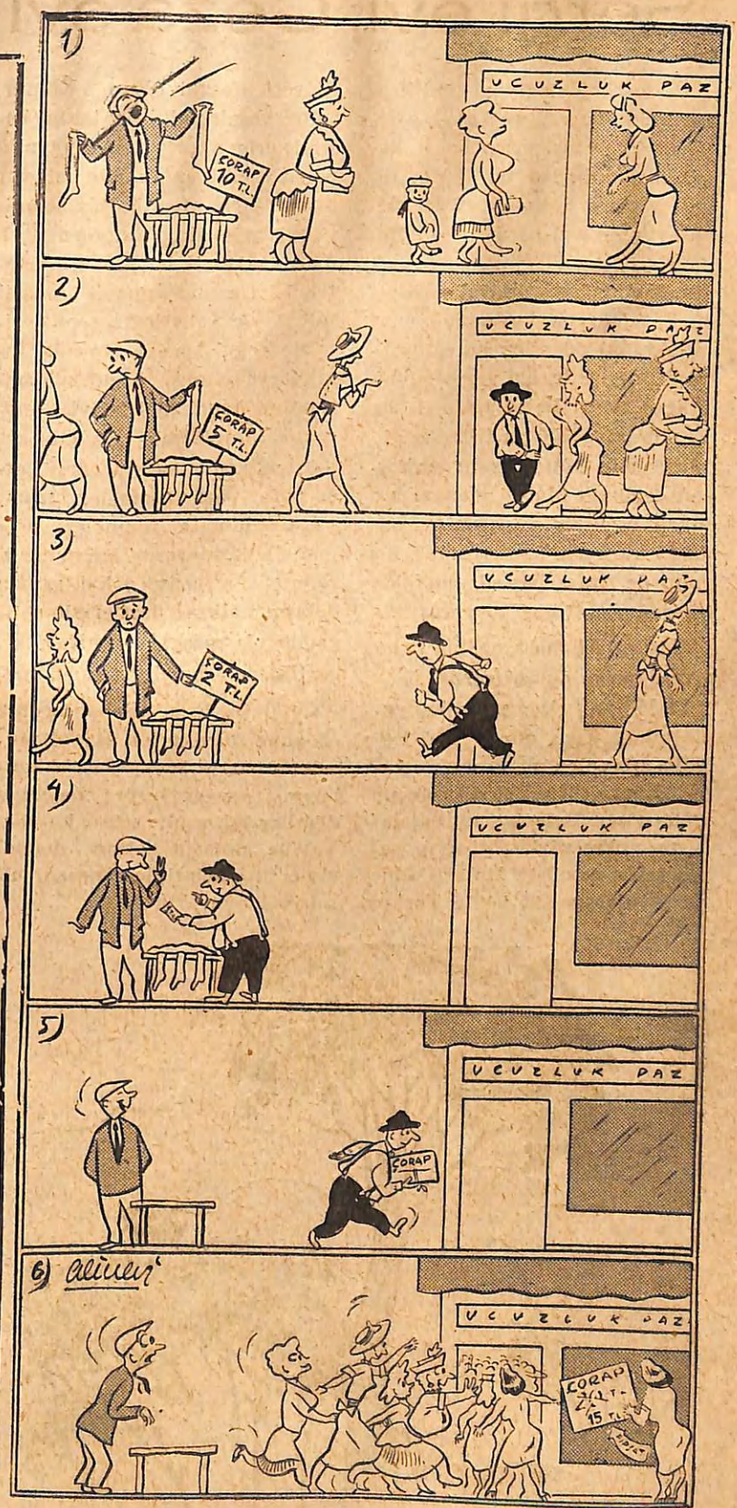

Tüccarın fendi kadını yendi -

TUTMAYAN BİR DİN.

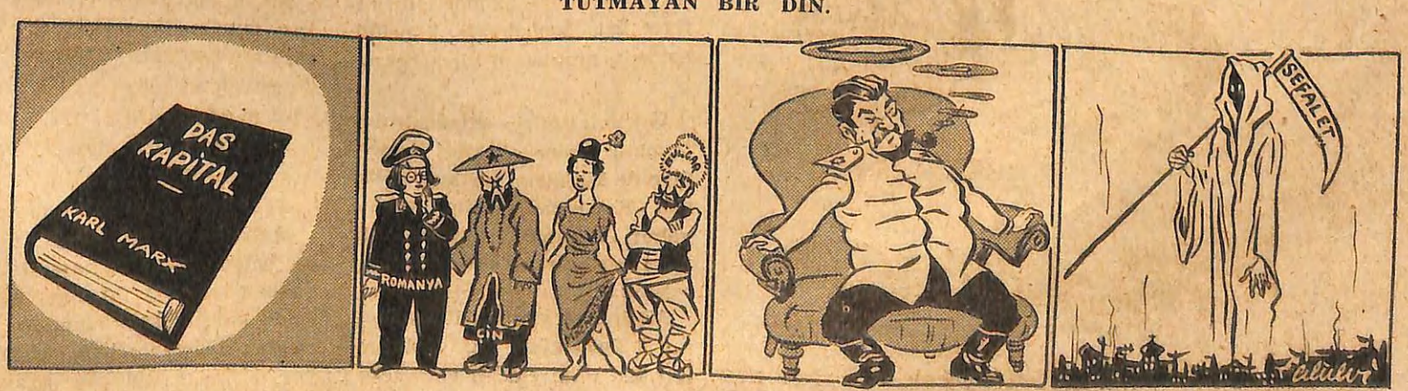

Kitab-ı Mukaddes . . *Havariyun . .* *Peygamber . .* *Hâlik !*

Sergi evi, Ceza evi

İkide bir belediyeyi tenkit eder, içine fare düşse kafası yarılacak tamtakır, kuru bakır kasasına bakmadan bir takım füzulî şeylere, mânâsız gösterişlere avuç dolusu para harcadığını söyleriz. Belediyemiz, şehrin et, süt, kömür, sebze davalarını bir türlü, hala yola koyamamış.

İstanbul denilen bu bir milyonluk şehirde, hal ve yol olmadıktan sonra Belediye neylesin. Et şimdiden 350 ye fırlamış, şehirde sulu sütten, sulu sarhoştan geçilmez olmuş, mangal kömürü fiyatları pastırma yazında 22 kuruştan satılıyormuş, kış gelip de ayaz başladı mı fakir fıkaranın ali nice olurmuş.

Kuzum Allahaşkına biz belediye deyince ne anlıyoruz?.

Et 350 ye fırlamışsa belediyenin bunda suçu, günahı ne? Belediyemiz celep mi, kasap mı yani... Sonra sütle Belediyenin ne alâkası var. Belediye süt damlası mı, yoksa söylemesi ayıp, sayın şehir meclisi âzaları sütne mi?.. Varsın süt işiyle Terkos İdaresi meşgul olsun. Kömür, sebze vesaire gibi bir takım basit işlerle uğraşmanın bugünkü belediyecilik anlamında yeri var mıdır? Hem efendim biz belediye reislerimizi ne sanıyoru? İçtimaî seviyeleri bu gibi ufak tefek işlerle uğraşmaya müsait mi?. Öyle ya, belediye reislerimizin çoğu Avrupa görmüş, İngiltereye gitmiş, Londrada bulunmuş, kendi tâbirleriyle «modern» insanlardır. Bu gibi zevat-ı âliyenin kalkıp çarşı çarşı, pazar pazar gezmeleri, tramvaya, otobüse binmeleri hele mahalle aralarının kaldırımsız, çamurlu ve tozlu sokaklarında dolaşıp halkın dertleriyle ihtiyaçlariyle meşgul olmaları kibarlıklarına halel getirmez mi?.

Celâl Bayarla, Bakanlarımız ne güne duruyorlar. Sayın muhalefet partisi başkanı ve bakanlarımız seyyar birer belediye değiller mi, şehir, şehir, kasaba, kasaba, dolaşıp halkın dertleriyle ihtiyaçlariyle meşgul olmuyorlar mı?

— Bu gidişle memlekette ağaç kalmıyacak..
— Öyle ,çam deviren devirene!

Kız — Bugünlerde pek hararetli sarılıyorsun..
Genç — Hocalarımız vazifelerinize sıkı sarılın dedi de!

Partilerimiz Belediye, belediyelerimiz parti olduysa, kusur, kabahat kimde. Başkalarını pek bilmem ama, şu bizim İstanbul belediyesi hemşerilerimize aranmak, hoş görünmek için ne yaptıysa makbule geçmedi. Açık bütçesine bakmadan Açık Hava Tiyatrsu yaptı, yaranamadı. Meydanda belediye zabıtası yokken merdivenli meydanlar açtı, dudak büküldü. Seyrüsefer işleri tanzim olunmadan otomobil parkları vücude getirdi, beğenilmedi. Şimdi de şehrin en mutena yerlerinden birinde yüzbinlerce lira sarfederek köprülü, havuzlu muhteşem bir sergi açtı.

Gazetelerimizin günlerdenberi meth ü sena ettikleri bu sergiye de korkarım bir kulp takacak «Kel başa şimşim tarak», yahut «İstanbulda herşey tamam, bir bu sergi eksikti.» diyeceksiniz.

Meşhur sergimizin dün açılışının 3 üncü günü idi. Kalktım, gittim. Hani cidden görülecek, ibret alınacak bir sergi doğrusu. Kavun karpuz sergisi açanlar gitsinler de Belediyemizden usul ve erkân öğrensinler. Daha kapıdan içeriye adımınızı atar atmaz elhak İstanbul sergisinde bulunduğunuzu o anda size hatırlatan manzaralarla karşılaşıyorsunuz. Bir tarafta yeşil saha, öteyanda toprak toz, çakıl moloz. Aşkolsun sergi komitesine doğrusu. İstanbulun pis sokakları bütün detaylariyle bir sergide ancak bu derece büyük bir muvaffakiyetle canlandırılabilir.

Siz, kum, çakıl ve moloz deryası içinde ilerlerken çatlak sesli bir hoparlör durmadan ihtar ediyor:

— Sağdan yürü!..
— Yerleri kirletme!.
— Çimenlere basma!
— Sağa bakma, sola sapma!.

Mübarek hoparlör değil, zabıtai belediye talimatnamesi. Bu birbirinden sert ihtarlar karşısında insanın korkudan, heyecandan dizlerinin bağı çözülüyor, birbirine soracağı geliyor:

— Neredeyiz yahu... Sergide

— *İçindekiler hep bildiğim şeyler..*
— *Desene çamaşır sandığı değil de rey sandığı gibi bir şey bu?!*

mi, yoksa Çorum vapurunun 3 numaralı anbarında mı?.

Süklüm püklüm ilerliyorsunuz. Serginin en muvaffak, en canlı eserlerinden biri soldaki Etibank paviyonu. Kilitli kapısının önünde biriken halk, burada teşhir olunan kömürleri ağzı sulanarak seyrediyor. Şairin «Zevk anın mirsadı ibretten temaşasındadır.» dediği gibi. Zavallı İstanbullular kömüre olan hasretlerini bu suretle gidermiş oluyorlar. Ne canlı, ne hakikî bir tablo değil mi?

Sümerbank paviyonunun da maşallahı var, o da öyle. Halk bir kapısından giiryor, ötekinden çıkıyor. Sanki Sümerbank hancı, ahali yolcu. Böylece Sergi evinin hapishane kapılarını andıran kalın demir parmaklıklı methaline varıyorsunuz.

Meşhur hoparlör, lânet suratlı bed sesli bir gardiyan edasiyle bağırıp çağırmakta, yüreğinizi ağzınıza getirmekte devam ediyor:

— Elindeki sigarayı söndür. Suratıma ne bakıyorsun, sana söylüyorum. Evet sana söylüyorum, sigarayı söndürrrsene!.

Elinizde sigara yok ama, ne de olsa alınıyor, ve bu küstah hoparlör karşısında sinirleniyor:

— Yeter be adam, çeneni kıs.. diyeceğiniz geliyor.

Fakat hoparlör durur mu, etrafa korku ve dehşet salmakta berdevam:

— Sağdan yürü, yolları tıkama!..

— İçeriye girdin mi, geriye dönme yok!..

Hani:

— Ya zafer, ya ölüm gibi bir şey...

Önüm sıra yürüyen orta yaşlı bir İstanbullu bu acayip ihtarlar karşısında pek haklı olarak sinirleri bozulan karısına:

— Vazgeçelim hanım, dedi. Baksana içerde meydan savaşı var galiba... Birinci dünya harbinde Yemene giderken bile bizi böyle korkutmamışlardı.

Akıllı insanlarmış, öyle yaptılar, ters yüzü dönüp çıkış kapısının yolunu tuttular.

Ferdi Öner

Öğretmenler

«Tarihî celse», «Tarihî nutuk» gibi icraatımızın arasına bir de «Tarihî nakiller» ilâve olunsa yeridir. Değil mi ya? Bir vilâyetin nüfusu ne kadar çok olursa olsun, Millî Eğitim müesseseleri istenildiğinden daha fazla yayılmış, genişlemiş dahi olsa, insan yine 152 kişiyi bulup başka yere gönderemez. Biz böyle biliriz ama, genç Eğitim Bakanımız, bu kadro fazlasını aradı, buldu, tesbit etti, ortaya çıkardı ve carp nakil emrini verdi!

İnsanın düşündükçe aklı duracağı geliyor. Bir piyade bölüğü kadrosu kadar kocaman yekûnlu bir ilk okul öğretmeni İstanbulun sırtından geçiniyormuş da kimsenin haberi yokmuş meğer. Bereket Millî Eğitim Bakanına. Hemen bunların yakasına sarıldı, başka yerlere gönderdi.

Bu mesele hakkında verdiği bir beyanatta da şöyle diyor:

«Bu öğretmen arkadaşların gittikleri yerde kendilerine azamî kolaylık gösterilmesi için alâkalılara lâzım gelen direktifler verilmiştir.»

Acaba bu direktiflerin mahiyeti ne? Meselâ bir öğretmen, nakledildiği yerde bir ev arayıp bulunca, ev sahibi hava parası isterse, alâkalılar nakdî yardımda mı bulunacak?

Bakan devam ediyor :

«Nakillerde hiç bir cezaî mahiyet yoktur.»

Bakınız işte, bu söz karşısında akan sular durur! Bir insanı Emirgândan al, faraza Çemişkezeğin bir nahiyesine tayin et, sonra bunda da cezaî bir mahiyet ara! Nerede bu bolluk.

Hani akşamın alaca karanlığında sarhoş bir yeniçeri, bir kadına Sultanahmette rastlamış, kükremiş:

— Bre kahpe! Al şu meteliği, yarın akşam Merdivenköyünde bizim eve gel. Sakın gelmemezlik etme, gözünü patlatırım ha!

Kadın dayanamamış:

— Merak etme ağam! demiş. Para bol, yol yakın, üstelik de tatlı dil, güler yüz. Hiç gelmemezlik eder miyim?!

KAPI KULU

— *Amerikalılar Nuhun gemisini bulamamışlar..*
— *Bari gelsinler de evini görsünler !*

Hikâye

Tuzak

Yazan: Vir gül

Cemil, tanır gibi olduğum bir kadına baktığımı görünce, latmaya başladı:

Maydanoz Şükrüyü Galatasaraydan tanırım. Sınıfta dört sene beraber okuduk, nihayet bir sene çaktı da benden bir sene sonra mezun oldu. Fakat hayatta yine karşıma çıktı. Belki bilirsin: Maydanozu pek severdi. Onun için mektepte kendisine bu lâkabı takmıştık. Sonradan, sonuna bir «oğlu» ilâvesiyle, bunu soyadı olarak kabul etti. Fakat babasının ne kabahati vardı, onu anlıyamadım.

Maydanoz Şükrü ticaretle uğraşıyordu. Fakat benimle de uğraşmayı bir türlü bırakmamıştı. Sanki kıymetli bir ticaret mataıymışım gibi!

— Cebinde kaç paran var? diye sorardı.

Gününe göre: «On lira» veya «on kuruş» derdim.

— E ne duruyorsun, beşini bana versene, derdi.

Tüccar bu: Beş liranın da ,beş kuruşun da muhakkak işletilmesi lâzım geldiğine kanaat getirmiş. Halbuki ben beş liranın getireceği beş kuruş - veya beş kuruşun getireceği beş para - faizi düşünemiyecek kadar hovardaydım.

Nihayet bir gün beni faka bastırdı. Piyangodan bin lira çıkmıştı.

— Bana ver işleteyim, dedi.

— Hepsini mi ?

— Hepsini ya!

— Yo! Olmaz. Sen benden on liram varken beş lira istemez miydin? Al sana beş yüz.

Bunu da iş olsun diye vermiştim. İçimden: «Haydan gelen nuya gider,» diyordum. «Taş atıp da kolu myorulmadı ya.»

Evet ama, bir müddet sonra Şükrünün peşinden koşmaktan ayaklarımın yorulacağını ben nasıl bilebilirim?

Beşyüz lira bu. Mübarek benim cebimde Şükrünün kasasında durduğu gibi durmaz ki. Evvel allah, sonra Şeytan, beş on günün içinde temize havale ettik.

Ondan sonra ver elini Maydanoz Şükrünün yazıhanesi.

Maydanoz beni görür görmez anlamıştı ama, belli etmedi. Sebebi ziyaretimi ben açtım.

O zaman: «Yo!» diye cevabı yapıştırdı. «Anlaşmamız bu beş yüz lirayı işletmek. Ama, şirket vapurları gibi Boğazda işletmek değil, ticarette işletip beşi beş buçuk yapmak. Bak, aradan on sene geçsin...»

Dayanamadım, Şükrünün sözünü kestim:

— Benim on dakika beklemeye sabrım yok. Nerede kaldı ki on sene...

O bir takım kitaplardan bir takım hesaplar çıkarmaya başlamıştı:

— Yüzde üç faizden beş yüz lira on senede...

Yine lâfını keserek: «Bana bak, azizim.» dedim. «Ben paramı istiyorum. Derhal vereceksin, yoksa...»

Yoksası yoktu, çünkü senetsiz sepetsiz vermiştim.

Alaylı alaylı güldü:

— Ben vermezsem zor alırsın! dedi.

Önüme baka baka çıktım, eve geldim. O zaman da aklıma bir şey geldi ve derhal onu mevkii tatbika koydum.

Üç gün sonra Maydanoz Şükrü dereotu gibi narin, çitlenbik gibi çıtı-pıtı, karabiber gibi yakıcı bir âfetle tanışıyor. Kadın onu avlıyor, o kadını tavlıyor. Beraber onun Bekâr sokağındaki bekâr odasına geliyorlar. Kadın kurnaz. Evvelden kapısını yapıyor:

— Hayatımda ilk defa şeytana uydum... Hayatımda ilk defa bir erkeğin evine geldim... Eğer şimdi kapı çalınacak olursa şuracığa düşüp şırakkadak bayılırım... Ossaat ölürüm... Yüreğime iner... Yahut kendimi pencereden aşağı atarım... A! Vallahi, yapar mıyım yaparım...

Şükrü onu teskin ve iknaa çalışıyor:

— Yok canım! Ne münasebet! Kimse gelmez! Kim gelirmiş...

...derken ben kapıyı çaldım. İçimden de: «Kim mi gelirmiş... İşte ben gelirim...» diyordum.

Evvelâ cevap yok. Bir daha çaldım... Yine cevap yok! Bu sefer zile daha uzun uzun bastım.. İçeriden bir takım sesler... Sonra şıpıdık terlik sürünüşleri... Nihayet kapı açıldı.

Beni görünce derin bir nefes aldı ve alçak sesle: «Allah aşkına gelme...» dedi. «Misafirim var. Sen halden anlarsın.»

— Sen halden anlıyor musun ki ben anlıyayım... Şu beş yüz lirayı...

— Allah aşkına diyorum sana, Cemil. Şimdi git, yarın sabah yazıhaneye gel...

— Hayır! derhal istiyorum. Ya parayı verirsin, yahut buradan dışarı bir adım atmam!

— Aman yapma... Misafirim var diyorum.

— Bana ne!

Bu sırada odadan bir gürültü işitildi: Karyoladan aşağı hızla birinin atladığı, sonra pencerenin gürültüyle açıldığı duyulmuştu.

Şükrü: «Eyvah!» diye haykırdığı gibi fırladı, odaya koştu. Bir iki dakika heyecanlı konuşmalar, alçak sesle yalvarmalar ve pes perdeden itişip kakışmalarla geçti. Sonra Şükrü tekrar göründü. Elinde de bizim beş yüz papel vardı.

Kadının, kendisini pencereden aşağı atmasına (!) güç halle mâni olduğu belliydi ve bu sahnenin tekerrür etmemesi için beni oradan uzaklaştırmayı ehveni şer bulmuştu.

! ! !

Cemil hikâyesini bitirirken: «İşte o kadın bu kadın ,» dedi. Eski bir tanıdıktır ve bu gibi işlerde epey yardımı dokunur.»

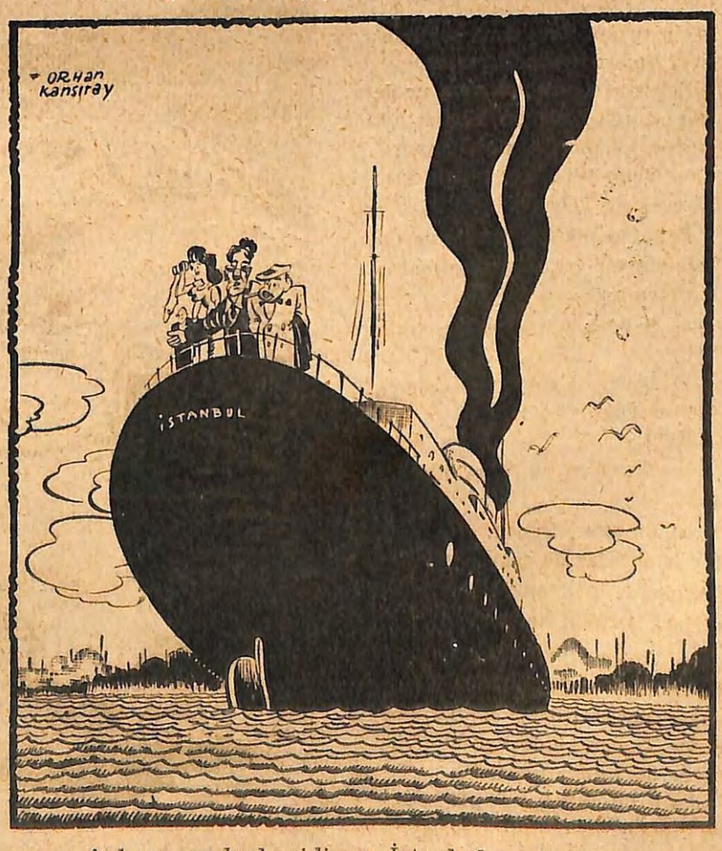

— *Ankara mı hızlı gidiyor, İstanbul mu?*
— *Sorduğun şeye bak, hiç Ankara ile yarış olur mu?!*

Çömezin Röportajları:

171

Kimleri Seçmeli?

Çizen: RAMİZ

— Kimleri seçmeli ?
— Fırıldak ve fırıldakçı olmıyanları!

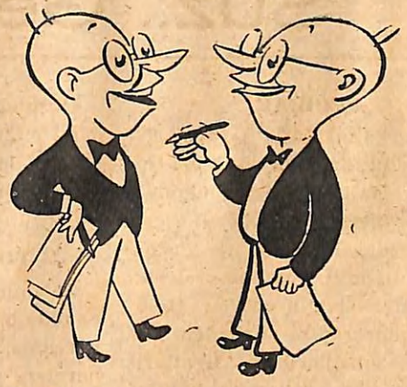

— Kimleri seçmeli ?
— Kimleri emir buyuruyorlarsa onları!

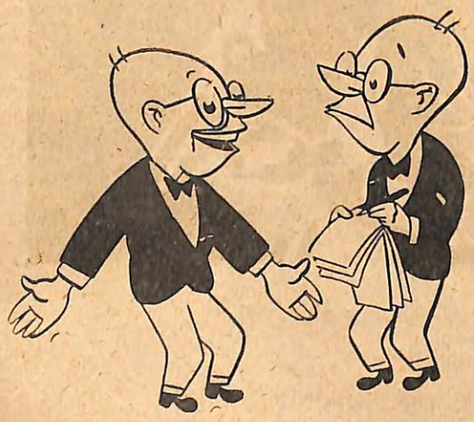

— Kimleri seçmeli ?
— Ödenekleri cebe indirdikten sonra partiden istifa etmiyecekleri!

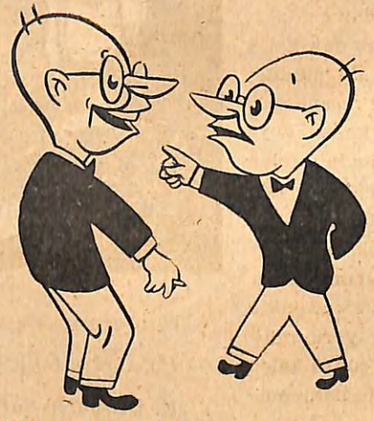

— Kimleri seçmeli ?
— Geçkinleri değil seçkinleri!

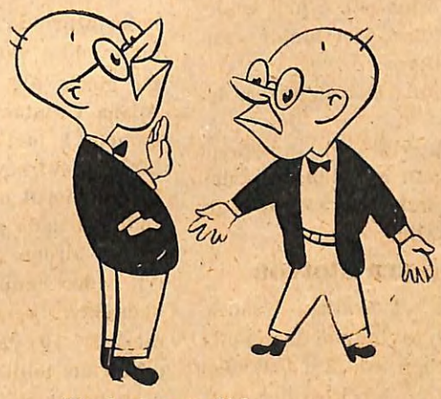

— Kimleri seçmeli ?
— Küpü dolu olanları!

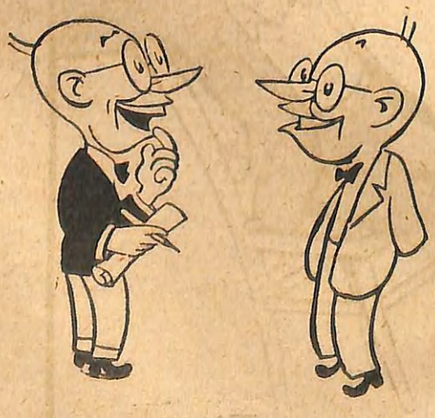

— Kimleri seçmeli ?
— Ne gözü açık, ne de gözü yukarda olmayanları!

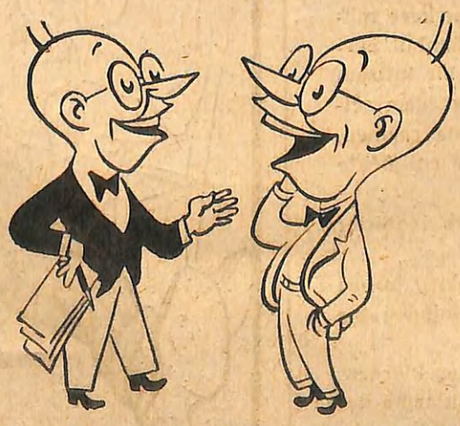

— Kimleri seçmeli ?
— Olgunları fakat çürükleri değil !

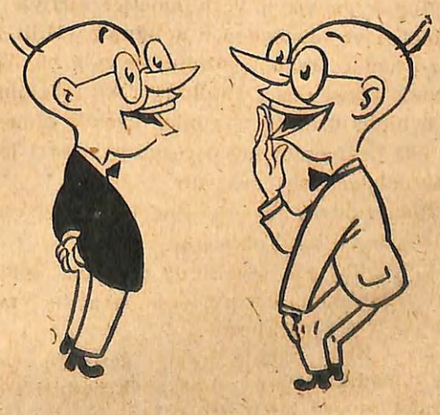

— Kimleri seçmeli ?
— İş becerecekleri değil, iş yapacakları!

Süz.. Geç!

AVCILAR

Av mevsimi başladı ya; dertleri, zorlukları, acayiplikleri de başladı. Halbuki başka memleketlerde avcılığı teşvik ederler, ellerinden gelen kolaylığı gösterirler, mahallî hükûmet eliyle av partileri tertip ederler. Hele böyle idaresizlik yüzünden olmayan sebeplerle et fiyatları artmaya yüz tuttu mu, halkın büyük bir kısmı ava ve avcılığa başlar, resmî makamların yükü de hafifler.

Sığırcık vurmak memnudur! Sebep? Çünkü sığırcık, çekirge ile mücadele ve onu imha eden bir kuştur. İyi ama, bu karar çekirge mücadelesinin iptidaî devirlerinde, sultan palamut zamanında alınmıştı. Şimdi çekirge mücadelesi için binbir vasıta kullanılıyor.

— A, sahi.. Dur şu kararı değiştirelim!

Diyeceklerini mi sanıyorsunuz? Aman efendim, o zaman hikmet-i hükûmet sözünün değeri mi kalır?

SÜRÜLER GİDİYOR

Bu sene, et fiyatları düşecekmiş. Sakın sevineyim demeyiniz. Çünkü sebep müthiş.. Havalar kurak gitiğinden köylüler, hayvanlarını besliyecek ot bulamıyorlar, kış bastırmadan sürülerini yok pahasına elden çıkarıyorlar.

Peki, bu sene eti ucuz yedik diyelim; gelecek sene halimiz nice olacak? Bu millî serveti yerine nasıl koyacağız?

Düşündüğümüz şeye bakın, değil mi? Buna «Battı balık yan gider!» derler. Üzümünü yerken bağını sormak iyi değildir. Günümüzü gün edeceğiz ya!

YOK CANIMMM!

Allahım, şu bizim Türkçeye ne oldu böyle? Bunu konuşanlar var ama, yazanlar nerelerde, nerelere gittiler? En belli başlı gazeteyi açıyorsun, bir sürü acayip karalamalar sana dil çıkarıyorlar!

Böyle bir gazetenin geçen hafta pazar günkü spor sütununda şu cümle gözümüze ilişti: «Galatasaray kalesi 8 ve 18 inci dakikalarda iki büyük tehlike birden atlattı.»

Lebbeyk? 8 ve 18 inci dakikalar arasında tam on dakikalık bir müddet vardır. Bu müddet bir maçta hiç de azımsanamaz. Acaba Galatasaray kalesi veya kalecisi 8 inci dakikada gelen birinci tehlikeyi bekletti, «Bu tehlike, nasıl olsa 18 inci dakikada bir daha gelecek, o zaman ikisini birden atlatırım daha iyi; neden henüz sekizinci dakikadayken kendimi yorayım!» mı dedi? 10 dakika sonra gelecek ikinci tehlikeyi de beklemeyi ve her ikisini birden defetmeyi daha mı münasip gördü? Spor da mı el falına bakılarak oynanıyor?

Hadi biz, futboldan anlamıyoruz. Fakat şu kâfirin haberini yazanlar veya onların yazı işleri müdürlüğünü yapanlar Türkçe yazmayı öğrenseler bari!

— *Söz aramızda.. Rey vermeğe gidiyorum.*

— *Peki elindeki sopa necilik?*

— *E, ihtiyatlı bulunmak fena değildir-*

— *Sendeki olur cesaret değil.. Esnemek için ağzını açıyor, muhalif diye adının çıkmasından korkmuyorsun!*

İstanbul Belediyesinden:

Büyük gayretler ve himmetler sarfiyle bu kere mükemmelen ve müceddeden açtığımız «Millî İstanbul Sergisi» o kadar rağbet görmüş ve öyle büyük bir intizam içersinde küşat resmi yapılmıştır ki; serginin resmen açılış tarihinin üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen, hâlâ her paviyonun küşat resmi ayrı ayrı icra edilmekte ve kurdeleleri kesilmektedir.

Binaenaleyh, gelecek sene için daha esaslı tedbirler almak lüzumu hasıl olmuştur.

1 — 1950 yılı sergisinde paviyon sahipleri, hususî küşat resimlerini serginin resmen açılış tarihinden bir ay evvel icra edeceklerdir.

2 — Ekim ayında sergiyi gezmeğe geleceklerden, nezle olmadıklarına ve olmayacak tedbiri aldıklarına dair sıhhat raporu talep edilecektir.

Gerek paviyon kiralayacakların, gerekse sergiyi görmek istiyeceklerin bu hususlara dikkat etmeleri şimdiden bildirilir.

FIKRALAR

DOLUSU

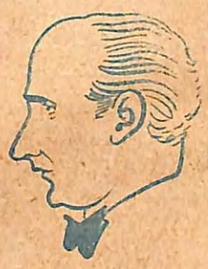

Radyo temsil şefi Kemal Tözem, şimdi bir bekâr hayatı yaşamaktadır. Çoluğu çocuğu İstanbulda olduğu için otelde yatmayı tercih etmektedir.

Geçen gün oteldeki odasının dolabını açtı, kendisinden evvelki yolcunun bıraktığı anlaşılan bir kadın kombinezonile karşılaştı.

Eline alıp evirdi, çevirdi, sonra zile basıp hademeyi çağırdı:

— Bu boş şey burada neye duruyor? Al bunu, doldur getir!

KUŞ TÜYÜ

Bu sene yine kadın şapkalarında tüyün moda olduğunu anlatıyorlardı.

Profesör Yavuz Abadan şöyle bir tefsirde bulundu:

— Şu kadınlar ne de mütevazı insanlardır! Kafalarının içinde kuş beyni bulunduğunu açıkça ilândan çekinmiyorlar. Bu tüyler tıpkı kafalarından dışarı fırlamış gibi.

EĞLENCE

Artık «Eski» diyebiliriz: valimiz Lûtfi Kırdar, bir kaç yakın arkadaşiyle konuşuyordu. Ona tanıdıklarından bir kadın hakkında malûmatı olup olmadığını sordular ve:

— Lehinde ne bilirsin? dediler.

Lûtfi Kırdar gülümsedi:

— Lehinde çok şey bilirim ama, dedi, gelin ben size aleyhinde bildiklerimi anlatayım. Daha eğlenceli dir!

MARKA

Birinden bahsederken:

— Çok dalgın bir adam, diyordu. Galiba bunu kendisi de biliyor.

— Nereden anladın? diye sordular.

Cevap verdi:

— Geceleri başkasının pijamasını giymemek için kendi pijamasına marka işletmiş...

İKRAM

Hizmetçi ziyaretçiye kapıyı açıp buyur etti.

Misafir sordu :

— Beyefendi evde mi?

— Evde, efendim. Bir sandalyaya oturun, şimdi gelir.

Misafir kaşlarını çattı:

— Ben kimim biliyor musun?

Hizmetçi kabahatini affettirmek istedi:

— Öyleyse iki sandalyeye oturun.

MEDED ALLAH !

Salamon Filistine giderken fırtınaya tutulmuştu. Allah o zaman aklına geldi ve duaya başladı.

Nihayet sağ-salim karaya çıktılar. Salamon bu sefer tekrar dua etti :

— Allahım! Kendine iyi bak. Zira, sana da bir şey olursa kimden medet umarız!

YEDİ KEDİ

Çek ilk mektep hocası pek memnundu. Çünkü talebelerden biri şöyle bir tahrir vazifesi yazmıştı:

«Bizim kedi yedi yavru doğurdu, yedisi de komünist.»

Hoca:

— Aferin, Jan, dedi. Bu vazifeyi sakla, müfettiş gelince okursun.

Bir hafta sonra müfettiş geldi, hocasının işareti üzerine Jan vazifesini okumaya başladı:

— «Bizim kedi yedi yavru doğurdu, yedisi de milliyetçi.»

Hoca şaşırmıştı. Müfettiş gitikten sonra çocuğa sordu:

— Ne yaptın Jan? Niçin bu sefer öyle okudun?

Küçük Jan cevap verdi:

— Ne yapayım efendim. O gündenberi kedilerin gözleri açıldı.

AKIL

Sivri akıllılardan biri anlatıyordu:

— Tel dolabın üst gözüne fare koydum.

— Peki, alt gözünde ne var?

— Kaşar peyniri.

— Fareler peyniri yemiyor mu?

— Hadlerine mi düşmüş! Orta göze de bir kedi yerleştirdim.

İKİ TEK

— Ben şimdiye kadar ağzıma bir kadeh içki koymamışımdır!

Onun çok yakın arkadaşlarından biri izah etti:

— Öyledir. Hep ikişer ikişer içer.

NUTUK

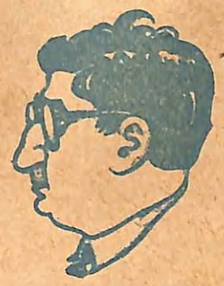

Halk Partisi ileri gelenlerinden biri olan milletvekili Cevat Dursunoğlu her şeyi alaya alan, dünyayı tebessümle seyreden bir zattır.

Geçen gün siyasi nutuklar bahsi açılmıştı. Anlatılanları alaylı alaylı gülümsiyerek dinledikten sonra başını salladı, şu kanaatini açığa vurdu:

— Şu insanın düşünce kabiliyeti ne harikulâde şeydir! Daha doğar doğmaz çalışmaya başlar, tâ siyasî nutuk söylemeye kalkıncaya kadar işler !

FARZ

Şekerci Ali Muhittin filozofça sözleriyle meşhurdur.

Geçen gün zamanın bitmez tükenmez dertlerinden bahsediliyordu. Üstadın yine nüktedanlığı tutmuştu:

— Ben kendimi öyle mesut hissediyorum ki! dedi.

Hayret ettiler.

— İmkânı var mı? diye sordular.

Üstad, hakimane bir tavırla başını salladı:

— Var ya! Evvelâ, bugün nem varsa hepsini kaybettiğimi tahayyül ediyorum. Ondan sonra, bunları tekrar bulduğumu farzedip seviniyorum.

MİZAH

Mecmuasının altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu ciltler olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimi okuyucularımız için de MİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

SALON

Türkiyenin en canlı, en hareketli, en mükemmel bir mecmuası olmak için hazırlıklara başlanmıştır.

Pek yakında Türkiyenin en tanınmış imzaları, «SALON» un sahifelerinde en kıymetli, en nefis yazılarını okurlarına sunacaklardır.

«SALON» bir zevk şaheseri olarak kütüphanenizi süsliyecektir.

Bu güzel mecmua, dillere destan olacaktır Tafsilâtı bekleyiniz..

Sayı: 171

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

Sevda nişanı her zaman hedefi bulmaz!